

Sapeli

Hiekka

Nº4 / 30.05.2026

“Venäläinen” Karjala:

Jopa venäläiset ovat kyllästyneet Kremliin

Pääkirjoitus

**Aunuksen hallitus
1919: Mitä tapahtui?**

Sivu 3

**Äitimaan petturit,
Isänmaan sankarit:
Karjalaiset partisaanit**

Sivu 2

“Uusi Vihan Veljet” -liikkeen kuukausittainen aikakauslehti

Tilanneraportti Karjalasta #2: “Ihmiset jäävät vaille perustarpeista valtion laiminlyönnin vuoksi”

Suomalais-ugrilaisiin kansoihin perehtynyt ihmisoikeusekspertti Jana Tiihonen kertoo helmikuun raportissaan Vapaan

Oikeusasiamiehen Yhdistyksen (Free Ombudsman Association) julkaisussa suuresta määrästä ihmisoikeusrikkomuksista Venäjän miehittämässä Itä-Karjalassa ja Suomen Karjalassa. Raportin tiivistyksessä hän kylmästi toteaa karnean todellisuuden rakkaasta Karjalastamme: “Ihmiset jäävät vaille perustarpeista valtion laiminlyönnin vuoksi”. Raportissa kerrotaan kuinka Karjalan asukkaat joutuvat asumaan rapistuneissa rakennuksissa, joista puuttuu lämmitys ja puhdas vesi, monesta jopa ikkunat tai katto. Varsinkin Karjalalle historiallisesti ja kulttuurillisesti tärkeät perinteiset, usein puiset, kylät ovat vaarassa kadota kokonaan ja maatua pois. Esimerkkinä Tiihosen raportissa käytetään Hiidenselän kylää Pitkärannan piirissä, joka ennen oli osana Suomea. Paikalliset asukkaat ovat valittaneet lämmitysputkien lähtevän irti pelkästä tuulesta, kaatojen vuotavan vettä ja seinien kirjaimellisesti murenevan pieniksi paloiksi. He vaativat paikallisten viranomaisten tekemän jotain, mutta heitä käskettiin vain jatkamaan remontin odottamista, johon ei edes kuulu mukaan vesiputkien remontointia. Muualla Karjalassa kuvernööri Artur Parfenčikov on aloittanut rakennuttamaan räjäisiä ja halpoja kerrostaloja, joihin hän haluaa kylissä asuvien karjalaisten muuttavan pois maaseudulta. Kaupungistumisen haittana on, että kaupungeissa palveluita saa vain venäjäksi ja karjalan kielen käyttöä paheksutaan vahvasti. Enemmistö karjalankielisistä asukkaista asustaa juuri näissä maaseudun perinteisissä kylissä, ja siksi Parfenčikov ja hänen miehityshallinto haluavat pakottaa kansaa kaupunkiin venäläistymään. Ongelmat eivät kuitenkaan pysy vain kylissä, vaan jopa Karjalan pääkaupungissa Petroskoissa (Äänislinna) asukkaat ovat jo pitkään valittaneet surkeasta veden laadusta. Vesi haisee ihmisjätöksiltä ja se saa ihon kutisemaan ja kirvelemään suihkujen ja kylpemisen jälkeen. Ongelmasta on

tullut niin suuri, että jopa monet venäjämieliset ja mukamas “isänmaalliset” (isänmaallisia Venäjälle) lehdet ja uutissivustot ovat aloittaneet valittamaan Petroskoin vedenlaadusta. Viranomaiset vastasivat tähän kaikkeen työkeästi ja totesivat, ettei vettä käytetä juomiseen. Samanlainen ongelma häiritsee asukkaita Äänisen toisella puolella, Puutoisen (Puudoži) piirissä. Raportit kertovat, että juomavedestä löytyy yli viisi kertaa enemmän kloroformia (metaanikloridi) kuin on ihmiselle turvallista juoda. Viranomaiset jälleen kerran ovat luvanneet jo vuodesta 2023 ratkaisun, mutta asialle ei olla todellisuudessa tehty mitään. Pelkkäkin hanavesi voi pakottaa asukkaat sairaalaan, ongelmana kuitenkin on, etteivät he välttämättä saa hoitoa sairaaloissa. Karjalaiset sairaanhoitajat ja lääkärit ovat valittaneet jo vuosia palkkojen, rahoituksen ja tarvikkeiden puutteesta. Kostamuksen (Koštamuš) kaupungissa 2-vuotias tyttö kuoli, sillä kaupungin sairaalasta puuttui tarvittavat lääkkeet ja henkilökunta. Eräs valtion omistama sairaala on saanut monen vuoden aikana satoja valituksia, mutta viime vuoden joulukuussa ja uudestaan tänä vuonna kuvernööri Parfenčikov ja Karjalan terveysministeriö vakuuttivat puheissaan, että sairaala toimi juuri kuin sen pitikin. Myöskin opettajat ja koulut ovat jo yli 10 vuotta vaatineet enemmän rahoitusta, esimerkiksi Mujejärven ja Louhen kaupungeissa opettajat ovat valittaneet, etteivät ole saaneet koko palkkaansa 4 kuukautta putkeen. Jälleen kerran maaseuduilla päiväkoteja ja kouluja ollaan lakkautettu, koska ne eivät saa tarpeeksi rahoitusta, usein rakennukset myös kokonaan hylätään. Kouluissa, joita ei olla vielä hylätty, lapsia houkutellessaan liittymään Venäjän asevoimiin ja taistelemaan ns. “Erikoissotilasoperaatioon” Ukrainassa. Muun muassa Petroskoin koulu nro. 2:ssa ja Petroskoin Deržavinin Lyseossa venäläiset sotarikolliset ja palkkasotilaat kehuivat kuinka mahtavasti ja uljakkaasti Venäjä taisteli Ukrainaa vastaan. Nämä drooninruoat ja tulevat lannoitekasat yrittivät saada opiskelijoita liittymään terrorisiooperaatioon myöskin Karjalan presidentillisessä akatemiassa. Lojalisti ryssäjärjestöstä Yleisvenäläinen Sotilaallis-Isänmaallinen Yhteiskunnallinen Liike “Nuorten armeija” (Junarmija) ja “Ensimmäisten liike” (Dviženije pervih) järjestivät lapsille “Zarnitsa 2.0” tapahtuman, jossa lapset pukeutuivat terroristeiksi ja leikkivät sotarikoksia. “Nuoren

Kuvien lähde: Free Ombudsman Association (ombudsman.media)

armeijan” henkilökunnan esimies Vladislav Golovkin myös allekirjoitti yhteistyösopimuksen kuvernööri Parfenčikovin kanssa, jotta Karjalassa opetettaisiin enemmän “sotilaallis-isänmaallisia” kursseja. 2. helmikuuta kuvernööri Parfenčikov allekirjoitti alueellisen poliittisen direktiivin “Koko Venäjän kansojen yhtenäisyyden” teemavuoden kunniaksi, jossa karjalaiset kirjaimellisesti luokitellaan toisen luokan kansalaisiksi. Direktiivin mukaan Venäjällä on hierarkia, jonka huipussa on imperialistinen käsitys “suurvenäläisistä” (kaikki itä-slaavilaiset kansat + ei-slaavilaiset kansat, jotka puhuvat venäjää ja omaksuvat venäläisen identiteetin). Tämä suurvenäläinen identiteetti johtaa yhteiskunnallista osallistumista, toisin sanoen on kansallinen, yhteiskunnallinen ja ns. normatiivinen identiteetti, jonka ulkopuoliset eivät kuulu Karjalaan. Direktiivissä venäjän kieli vahvistetaan Karjalan ainoaksi viralliseksi kieleksi, sekä sen pää kommunikaatio-, hallinto- ja opetuskieleksi. “Venäläinen” kulttuuri muuttuu Karjalan viralliseksi kulttuuriksi ja sitä pakotetaan kaikille “valtiolle hyödyllisissä” tapahtumissa ja koulutuksessa. Tämä Tiihosen mukaan johtaa siihen, että suomalais-ugrilaisen alkuperäiskansojen kielet ja kulttuurit jäävät vain historiallisiksi esikuviksi ja turistinähtävyyksiksi. Direktiivi on ilmeistä venäläistämistä ja pakkoassimilaatiota, jossa ei-venäläisiä kansalaisia pidetään muukalaisina. Vuonna 2023, Venäjän Jälkeisten Vapaiden Kansojen Foorumi (Free Nations of Post-Russia Forum, FNPRF) aloitti netissä anonyymien äänestyksen Karjalan asukkailla, jossa kysyttiin kannattaako äänestäjät Karjalan tasavallan itsenäistymistä Venäjän federaatiosta. Vastauksia tuli kokonaisuudessaan hiukan yli 600 000, eli periaatteessa kaikki Karjalan tasavallan kansalaiset ja sen päälle muutama kymmentuhatta ylimääräistä äänestäjää. Tulokseksi 72.4% vastaajista kannatti Karjalan itsenäisyyttä, vaikkakin etnisten karjalaisten määrä Karjalassa on vain noin 25% (kaikki karjalaiset eivät tunnistaudu karjalaisiksi pelosta rangistuksesta tai syrjinnästä, kuten Sapeli & Miekka no. 1 kerrottiin).

Karjalaiset partisaanit: Modernit sankarit

*“Ne voittomme lunnaat jos kalliit lie, /
niin sittenkin kesken on työmme”.*

Näin lauletaan *Me tahdomme* -marssissa, jonka kirjoitti ja sävelsi Pamrothin veljekset alunperin Akateemiselle Karjala-Seuralle, mutta toimii nykyään myös Uuden Vihan Veljien -liikkeen marssina. Kuten olemme jo pitkään juhlineet – ja tulemme vieläkin pidempään juhlimaan – kaikkia heitä jotka talvisodassa, jatkosodassa ja sisällissodassa taistelivat, niin meille tulee vielä lisää juhlittavaa. Vaikkakin Suomi ei itsessään ole suorassa sodassa, on kuitenkin jo melkein satakunta nykypäivän sankaria taistelemassa Suomen ja laajemman isänmaan puolesta. Kaikille jo entuudestaan tuttu ja maailmanlaajuisesti kuuluisa J.L. Runeberg kertoo runossa *Sotilaspoika* (Vänrikki Ståhlin tarinat, jälkimmäinen kokoelma, 1850), kuinka suomalaiset ovat kauan taistelleet muiden sodissa, mutta kuitenkin oman isänmaansa puolesta:

*“Vei Kustaa kolmas aikoinaan / jo vaarin
Uttiin kuolemaan, / ja vaarin isän
muistetaan / vuoks Kaarlen kaatuneen”.*

Venäjän vallan allakin autonomisessa Suomessa lähetettiin suomalaisia isänmaallisia nuoria kaukaiseen Saksaan, Venäjän viholliseen, ja heitä kutsuttiin jääkäreiksi. He harjoittelivat ja jopa taistelivat Saksan mailla ja Saksan keisarikunnan puolesta, heistä tuli sen ajan erikoisvoimia. Vuosina 1917-1918 he tulivat auttamaan Suomen itsenäistymisessä etujoukkoina (“avant-garde”). Suomen ei tarvinnut suoranaisesti taistella suuria joukkoja venäläisiä sotilaita saadakseen itsenäisyytensä, mutta syystähän sisällissotaa kutsutaan myös vapaussodaksi. Venäläiset bolševikit yllyttivät ja auttoivat suomalaiset punaiset kapinaan ja suojeluskuntalaiset joutuivat häätämään viimeiset Suomessa pysyvät venäläisjoukot. Moni suomalainen kuitenkin tuskin tuntee mitä melkein heti sisällissodan jälkeen tapahtui, toisin kuin varmasti moni meidän lukijasta jo tuntevat, eli heimosodat alkoivat. Jos jostain syystä kuitenkin rakas lukijamme ei tunne mistä kirjoitan, niin annan lyhyen selityksen heimosodista.

Suomessa nykyään tunnetusti on Pohjois- ja Etelä-Karjala, ennen toista maailmansotaa oli myös Karjalan kannas ja Laatokan Karjala. Mutta Suomesta

suoraan itään ei olekaan aluetta, joka on ollut pitkään venäläinen, vaan siellä on Itä-Karjala. Se voidaan jakaa kahteen alueeseen, jotka ovat murteeltaan ja käytännöltään/paikkalliskulttuuriltaan hiukan erilaiset, nimittäin Vienan ja Aunuksen Karjala (hupaisasti meille suomalaisille Aunuksen Karjalan, eli livvinkarjalan, murteella Aunus on “Anus”). Itä-Karjalasta kerättiin tarinat juuri Kalevalaa varten, sitä ollaan pidetty suomalaisten synnyinkotina, jossa maagiset loitsut ja runot ovat vieläkin käytössä. Sisällissodan jälkeen monet suomalaiset punaiset pakenivat raja yli Itä-Karjalaan ja auttoivat paikallisia bolševikkeja luomaan “*Karjalan työväen kommuunin*”. *Mannerheim antoi vuonna 1918 miekkavalan: “En pane miekkaani tuppeen ennen kuin kaikki linnoitukset ovat meidän käsissämme, ennen kuin laillinen järjestys vallitsee maassa, ennen kuin viimeinen Leninin soturi ja huligaani on karkotettu niin hyvin Suomen kuin Vienan Karjalastakin”.* Vuosina 1918-1922 Itä-Karjala vapautettiin osittain ja toimi itsenäisenä muutamaan kertaan, mutta kuitenkin kukistui puna-armeijalle.

Nykypäivänä suomalaiset, karjalaiset ja muut suomalais-ugrilaiset modernit sankarit, joita Venäjä pitää “aitimaan petteureina”, taistelevat Ukrainan asevoimissa Venäjää vastaan ja jopa itse Venäjän sisällä partisaaneina. Surullisesti kaksi heistä on jo menehtynyt: Jamal & Habara osana Karjalan Heimoryhmä “NORD”:ia. Juhlakaamme ja muistakaamme siis näitä urheita isänmaan sankareita ja nykypäivän jääkäreitä.

Satanismi, äärioikeisto: pseduo-nationalismi

Vuonna 2023 Suomessa pidettiin historiallisen suuri joukko henkilöitä, jotka suunnittelivat terroristihyökkäyksiä. Vaikkakin jotkut “äärioikeistossa” ja äärinationalistisissa piireissä ovat antaneet heille myöntäviä ja jopa kannattavia näkemyksiä, pitää kuitenkin nähdä totuus. Venäjän imperialistiliike (Suorassa yhteistyössä Venäjän valtion kanssa ja haluaa Suomen osaksi Venäjää) antoi näille terroristeille (pedofiili satanisteille) aseoulutusta ja he aikoivat paeta Venäjälle hyökkäysten jälkeen. Kuka siis on aito isänmaallinen henkilö? Venäjää vastaan hyökkäävä partisaani vai Suomea vastaan hyökkäävä terroristi? Päätä sinä lukija itse.

Kiinnostaako journalismi, liikunta tai aktivismi? Liity meihin!

Uusi Vihan Veljet tarjoaa mahdollisuuksia aktivismiin, journalismiin ja moneen muuhun. Myöskin meidän sisaryhmittä ja liittolaiset tarjoavat paljon muuta, UVV -jäsenyys antaa mahdollisuuksia osallistumaan kansallismieliseen toimintaan! Ota meihin yhteyttä sähköpostiosoitteessa UusiVihanVeljet@proton.me tai muualla meidän sosiaalisessa mediassa **Pirua ja ryssää vastaan!**

Unohdettu Sankari: Konrad Viktor Zilliacus

Konrad Viktor Zilliacus eli Konni Zilliacus on yksi suurista maamme itsenäisyyden eteen kamppaileista aktivisteista. Hän kuitenkin on päätyntä suurilta osin jo unholaan, eikä häntä pidetä oikein ansaitsemassaan arvossa. Kuinka usein edes olette kuulleet hänestä puhuttavan? Se kertoo jo varmasti jotakin. Konni Zilliacus syntyi 1855 Ruokolahdella porvarisperheeseen. Konni oli jo 1880-luvulla kiinnostunut Suomen esittämisestä irrallisena osana Venäjästä ja hän olikin mukana valmistelemaan Suomen omaa osallistumista Pariisin maailmannäyttelyyn 1889. Tällöinhän Suomella siis oli oma paviljonkinsa ja suomalaiset tulivat edustetuksi omana kokonaisuutenaan, eikä osana Venäjää. Konni matkusteli ympäri ulkomaita töidensä perässä ja palasi Suomeen 1898 sopivasti juuri ennen rankan ajan koittamista isänmaallemme. Nimittäin ryssät aloittivat 1899 sortotoimet Suomea vastaan. Sortokausien koitettua Konni alkoi jälleen korostamaan Suomen omalaatuisuutta ja puolustamaan meidän vapautta. Konni olikin yksi ahkerista toimijoista, jotka heti 1899 vastauksena *Helmikuun manifestille* koitti vaikuttaa keisariin, keräämällä kansainvälisten kulttuurihenkilöiden allekirjoituksia adressiin. Kuitenkaan valitettavasti tämä kulttuuriadressi, eikä myöskään suomalaisten tekemä *Suuriadressi* vaikuttanut tsariin. Zilliacus myös alkoi yrittää herättää kansallista ja kansainvälistä liikettä taistelemaan ryssiä vastaan. Hän alkoi

julkaisemaan erilaisia vallankumouksellisia julkaisuja, joissa kirjoiteltiin tsarain sortovaltaa vastaan. Konni myös pyrki hankkimaan aseita ja valmistautumaan mahdollisten terroritekojen tekoon ryssiä vastaan. Konni olikin ollut järjestämässä SS John Grafton nimisen höyrylaivan asekuljetusta Suomeen. Japani rahoitti tätä toimintaa, sillä he olivat tuolloin selkkauksessa ryssiä vastaan. Laiva kuitenkin lopulta ajautui karille ja tuhoutui. Kuljetuksen taustalla ollut ajatus kuitenkin oli hyvä ja osa aseista sekä patruunoista sentään saatiin turvaan. Myöhemmin Zilliacus oli myös tukemassa jääkäriliikettä ja hän kuoli Helsingissä 1924. Meidän tulisi ottaa mallia Zilliacuksesta ja hänen urheasta toiminnastaan isänmaansa puolesta. Zilliacus ei tyytynyt vain pieniin piireihin, vaan hän oli valmis tekemään työtä kaikkien kanssa jotka olivat ryssiä vastaan. Sehän kyllä käy järkeenkin, sillä ryssä on se suurin uhka joka meillä on ollut ja tulee olemaan jatkossakin. Kuten sanontakin menee ”Viholliseni vihollinen on ystäväni”. Meidän kansallismielisten ja ylipäätään heimokansojen asiaa ajavien tulisi pyrkiä verkostoitumaan mahdollisimman laajasti. Sillä yhdessä olemme vahvempia. Aivan kuten Zilliacuskin teki, hän matkusti ympäri Suomea ja maailmaa luodakseen verkostoa suurta uhkaa vastaan. Se uhka ei ole hävinnyt mihinkään tässä hieman yli sadan vuoden aikana. Lisäksi meidän tulee pyrkiä levittämään jatkuvasti sanaa asiamme puolesta ja myös harjoiteltavaa ihan tositoimia varten. Loppupeleissä pelkät sanat eivät riitä tuon suuren karhun kukistamiseen. Siihen tarvitaan myös oikeita tekoja ja vastarintaa. Eikä niitä synny ilman esimerkkiä ja rohkaisua. Ottakaamme siis mallia ”Konni” Zilliacuksesta ja uskokaamme meidän sekä heimokansojen valoisaan tulevaisuuteen. Karjala on oleva vapaa!

Kuvassa Konrad “Konni” Zilliacus (vanhempi) vuodelta 1904. Kuvan lähde on public domain.

Vanhoja tarinoita: Aunuksen kahdet valtiopäivät

Emme saa koskaan unohtaa kertomuksia ja tarinoita, joita taattomme ja heidän taatit ovat meille kertoneet. Siksi tässä osiossa julkaisemmekin jo vanhaa tekstiä, joka ei ole meille alkuperäistä. *Aunuksen kahdet valtiopäivät* on vuonna 1936 *Suomen Heimosoturi* liiton julkaiseman *Heimosoturi* aikakauslehdessä nähty *Aleksanteri Oilikin* teksti.

Suomalaisten vähälukuiset avustusjoukot, joihin kuului etupäässä oppikoulujen yläluokkien koulupoikia, olivat heimoaateen innoittamina yrittäneet parhaansa vapauttaakseen kärsivän Aunuksen Venäjän ikeestä. Tämä nuorisojoukko oli lopen väsynyt, kun ei ollut mitään reservijoukkoa heidän turvanaan saivat he viikkomääriä valvoa laajalla taistelurintamallaan. Siitä huolimatta yrittivät he kaikin voiminsa pysyä vireillä, sillä olihan nyt kysymyksessä heimokansan vapauttaminen.

Mahdollista on, että urhokkaat nuorukaisemme olisivatkin taistelussaan onnistuneet uhrautuvaisten päälliköittensä johdolla, ellei suomalaista "punikkeja", jotka olivat osittain oppineet tuntemaan Aunuksen maastoa, olisi ollut ylivoimaisin joukoin harvojen venäläisten mukana poikiamme vastassa. Tuskinpa venäläiset olisivat paljonkaan välittäneet näistä köyhistä perukoista ja niitten puolustamisesta, elleivät Suomesta pakenneet "Suomen porvareita" vihaavat Mannerin yltiöpäät olisi petojen tavoin riehuneet heimokansamme keskuudessa sekä tuhontekijöinä taistelurintamilla. Näistä punaisista raakalaisista on paljon kertomuksia, kuinka he kiduttivat vangiksiottamiaan eläimellisellä tavalla. Heimosoturiemme ponnistelusta ja puhdistustyöstä oli ollut onnellisena seurauksena, että kesäkuulla v. 1919 oli jo suuri joukko Aunuksen kuntia saatu valkoiseksi. Aunuksen Väliaikainen Hoitokunta apunaan Aunuksen Väliaikainen Hallitus teki parhaansa saadakseen valloitetujen alueitten sisäisen kaaoksen jotenkuten ehjäksi. Kertomatta liikaa hallituksen puuhista siirryn heti kertomaan kahdesta merkkitapauksesta, nim. Aunuksen puhdistettujen alueitten eri kuntain edustajakokouksesta (5-7 p:nä kesäk. 1919) sekä Aunuksen kuntain edustajakokouksesta (13-16 p:nä heinäk. 1919). Kutsukaamme näitä kokouksia vaikka valtiopäiviksi, sillä sitä ne itse asiassa olivatkin heimokansalle, joka ensi kertaa sai vapaana valita edustajansa näille talonpoikaispäiville. Otan ensin puheeksi ensinmainitun kokouksen, joka pidettiin Vitelen pitäjän Rajakonnun kylässä. Edustajia oli

saapunut kaikista puhdistetuista kunnista, yhteensä 14 henkilöä, edustaan Vitelen, Tulemajärven, Vieljärven, Pyhäjärven, Kotkatjärven, Munjärven, Riipuskalan ja Säämäjärven kuntia. Kaikki edustajat olivat varustetut edustamainsa kuntain valtakirjoilla ja tunnustettiin heidät laillisiksi edustajiksi. Kokouksen avasi 5 p:nä kesäkuuta Väliaikaisen Hallituksen puheenjohtaja G. V. Kuttujeff, joka teki selvää Hallituksen synnystä ja sen siihenastisesta toiminnasta sekä lausui edustajat tervetulleiksi. Kokouksen avaja esitti lähetettäväksi Suomen hallitukselle ja eduskunnalle tervehdyssähkösanomana sekä kehoitti läsnäolijoita valitsemaan kokoukselle puheenjohtajan ja varapuheenjohtajan. Kerron näistä valtiopäivistä sen, minkä muistiinpanoni ja muistini myötenantavat. Koetan selostaa sellaisia kohtia, jotka meitä eniten kiinnostavat. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin maist. Pekka Supinen (Korniloff) ja varapuheenjohtajaksi maanviljelijä P. Palosaari. Suomalaista pöytäkirjaa pitämään kutsuttiin Probus Rahikainen ja venäjänkielisen pöytäkirjan laatijaksi A. P. Saveljeff. Lausuttuaan kuntain edustajat tervetulleiksi, puheenjohtaja selosti vapausliikkeen syntyä, kehitystä ja tulevia mahdollisuuksia samalla toivoen yksimielisyyttä kokouksen päätöksiin nähden. Väliaikaisen Hallituksen puheenjohtaja esitti kokoukselle seuraavat kysymykset:

- a) hyväksyykö edustajakokous Väliaikaisen Hallituksen toiminnan?
- b) olisiko pantava toimeen yleinen liikekannallepano?
- c) raha-asian järjestäminen,
- d) elintarveasiain järjestäminen,
- e) mihin toimiin voitaisiin ryhtyä työnpuutteen poistamiseksi?
- f) hallinnollisten laitosten järjestäminen.

Kokous päätti yksimielisesti kannattaa luottamuksella Hallituksen toimintaa. Asevelvollisuutta toteuttamaan valittiin 5-miehininen komitea. Pantiin kokoon raha-asiaivaliokunta, johon tuli kokoonkutsujaksi P. Palosaari. Seuraavana p:nä eli 6 p:nä kesäkuuta jatkettiin kokousta. Raha-asiaivaliokunta oli saanut mietintönsä valmiiksi, jossa ehdotettiin otettavaksi valiokunnan esittämä summa lainana yksityisiltä pankkiliikkeiltä käytettäväksi ennen kaikkea siviiliväestön tarpeisiin työnpuutteen poistamiseksi. Tämä mietintö hyväksyttiin yksimielisesti. Asevelvollisuuden suhteen päätettiin seuraavaa: Koko Aunuksen

vapauttamiseksi olisi kutsuttava asevelvollisiksi kaikki miehet 18-30 ikävuosien rajoissa, 30-35 vuoden ikäiset saisivat jäädä koteihinsa odottamaan määräyksiä. Kaikki karjalais-syntyperäiset tulisivat kysymykseen asevelvollisuuskutsunnassa, huomioonottaen, että jos isä on vanhempi kuin 55 vuotta tai on kykenemätön ruumiilliseen työhön tai jos hän on ainoa työkykyinen talossa, jää poika nostokkaaksi. Lääkärintarkastuksessa sairaaksi havaitut ovat ainaisesti vapaat sotapalveluksesta j.n.e. Mitä tulee aunukselaisiin upseereihin on kysymys niistä armeijan ylipäällikön päätettävissä j.n.e. Pariisin rauhankonferenssia varten muodostettiin valmisteluvaliokunta. Kun kokous jatkui 8 p:nä kesäkuuta, Pariisin rauhankonferenssiin ehdotettiin viisi edustajaa, joista sittemmin tuli 3 valituiksi. Päätettiin perustaa Keski-Aunuksen Aluehallinto sekä liittyä Suomeen. Jos kaikki päättyy onnellisesti, on kutsuttava kokoon kansalaiskokous määrittelemään tulevia kohtaloita. Yksimielisesti päätettiin, että jokaiseen kuntaan on perustettava kunnallishallinnon yhteyteen avustuskomitea. Sotavahinkojen määrääminen jätettiin kunnallishallinnolle. Näiden hallintojen on valvottava, että kommunistiset opettajat ja virkailijat on erotettava. Perustettiin tuontivaliokunta, jonka oli esitettävä mietintönsä hallitukselle. Työttömyys päätettiin poistaa maanteiden korjaus- ja rakennustöillä. Otan tämän jälkeen käsiteltäväksi heinäk. 13 p:n valtiopäivät. Tähän tilaisuuteen saapui 9 edustajaa seuraavista kunnista: Säämäjärveltä, Pyhäjärveltä ja Munjärveltä. Kokoukseen otti osaa Aunuksen Väliaikaisen Hallituksen puolesta puheenjohtaja Georg Kuttujeff sekä 4 jäsentä ja Aunuksen Väliaikaisen Hoitokunnan puolesta puheenjohtaja P. Supinen sekä jäsenet I. Julin, J. Kujola, Nest. L. Eskola ja J. Seise. Tämä kokous käsitti tällä kertaa viisi Aunuksen valkoista kuntaa. Puheenjohtajaksi valittiin G. V. Kuttujeff, varapuheenjohtajaksi V. Saitseff ja sihteeriksi suomenkielistä pöytäkirjaa pitämään kansakoulujen tarkastaja A. Sadovnikoff ja venäjänkielistä majuri K. Hietasaari. Valtakirjoja tarkastettaessa havaittiin, että kaikilla kokoukseen saapuneilla edustajilla oli oikeus päättää kokouksessa esiintyvistä asioista. Kokouksen oli päätettävä seuraavista asioista:

- a) Karjalan eroaminen Venäjästä ja sen liittyminen Suomeen muutamain kuntain toivomuksen mukaan,
- b) valmistelukunnan jäsenten

lähettäminen Pariisiin rauhankonferenssiin täysivaltaisina edustajina, c) raha-asian järjestäminen valkoisessa Aunuksessa, d) kaikkien niitten asioiden käsittely, jotka voivat esiintyä tässä kokouksessa, e) Aunuksen Väliaikaisen Hallituksen jäsenten vaali.

Useitten muitten asiain jälkeen otettiin puheeksi, mihin suuntaan karjalaisten on mentävä ja mistä odotettava apua, Suomeltako tai Englannilta taikka joltain muulta maalta. Erästä englantilaiselta rintamalta saapuneesta kirjeestä, joka koski Petroskoin valtausta, kävi selville, että Suomen vapaaehtoiset joukot voivat ottaa haltuunsa edellämainitun paikan, mutta sitten heidän on puhdistettava se sen takia, että sen ottavat lopullisesti hallintoonsa valkoiset venäläiset joukot. Kävi kuitenkin selville, että mainittu kirje oli venäläisen upseerin kirjoittama eikä siis englantilaisten lähettämä. Sen vuoksi ei tähän tarvinnut kiinnittää huomiota. Yhteinen ohjelma päätettiin laatia Suomen, Vian ja Aunuksen edustajain kesken.

Tämän jälkeen otettiin esille kysymys Karjalan jakamattomuudesta ja kaikkien kuntain alistamisesta Aunuksen Väliaikaisen Hallituksen hallintaan alaiseksi. Seuraavan kokouspäivän asioiden joukkoon lykättiin edustajain lähettäminen rauhankonferenssiin. Heinäkuun 14 p:n kokouksessa ilmaisivat aunukselaiset edustajat luottamuksensa Väliaikaiselle hallitukselle. Kun oli mielipiteitä vaihdettu, päätettiin lähettää valiokunta tutustumaan Itä-Karjalan Toimituskunnan toimintaohjelmaan. Kokouksen puheenjohtaja esitti tämän jälkeen harkittavaksi kysymyksen Karjalan eroamisesta Venäjästä ja liittymisestä Suomeen. Tämän kysymyksen suhteen virisi vilkas keskustelu ja useat olivat sitä mieltä, että päätös ei voisi olla lopullinen, vaan tulee olemaan riippuvainen Pariisin konferenssista ja Kansainliiton päätöksestä. Laajan keskustelun jälkeen ja käsiteltäessä asiaa kaikilta puolin teki kokous päätöksensä, jossa m.m. alleviivattiin sitä seikkaa, että viiden valkoisen Aunuksen kunnan edustajainkokous antaa Aunuksen Väliaikaiselle Hallitukselle huolenpito-oikeudet Aunuksen Karjalan kohtalosta. Iltaapaivaistunnossa valittiin Pariisin konserenssiin 3 edustajaa. Tämän jälkeen kokouksia vielä pidettiin muutama päivä.

Huom. alkuperäistä tekstiä on hiukan muunneltu ja sen kieliasua modernisoitu ja itse tekstiä lyhennetty hiukan.